

Misèries

Força gent opina que l'anomenat "procés" fa figa i que bona part de la ciutadania està deixant de banda l'independentisme per tornar al recte camí de l'autonomisme. Realment ningú pot afirmar-ho ni ningú pot negar-ho de manera fefaent, atès que només un referèndum podria aclarir aquesta qüestió i és absolutament cert que no està convocat ni n'estarà si l'hem de pactar amb l'estat espanyol, el governi qui el governi.

És tota una evidència científica que el més semblant a un referèndum podrien ser unes eleccions autonòmiques que, per voluntat majoritària de la ciutadania, esdevinguessin decisòries i que iniciessin un camí sense retorn cap a la constitució d'un estat independent, amb la declaració unilateral d'independència i la proclamació de la república catalana.

En tot cas, cada dia que passa ho tinc més clar, si els partits pro independència amb més representació al Parlament i als Ajuntaments no es posen d'acord per a fer una sola llista que il·lusioni una gran majoria de ciutadans ja convençuts i en decanti molts d'altres que encara no han apostat per la independència, penso que tot plegat acabarà com el rosari de l'aurora i molts esforços i molts somnis baixaran claveguera avall.

Només els interessos partidistes, l'egoïsme més tronat, la manca d'estimació a la pàtria i tantes altres misèries estan darrere dels que no volen bastir una llista que, sense cap mena de dubte, portaria Catalunya a la llibertat. Que ningú es deixi aixecar més la camisa amb arguments puerils i falsos, qui no vol llista unitària, no vol la independència.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Del soft al hard

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Consellers de districte

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

VIII Assemblea

Candidatures presentades al Consell nacional

PÀGINA 4

Especial Municipals

Entrevista a Ignasi Planas, cap de llista de Millor Barcelona

PÀGINA 8

Cartells de campanya

PÀGINA 10

Per què l'acord de Vic?

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 11

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Del soft al hard

Per raons òbvies, Catalunya ha hagut d'especialitzar-se en els darrers tres-cents anys, tret d'algun moment puntual, en la construcció d'estructures de *softpower*; és a dir, de poder suau o tou. Simplificant, podem dir que aquestes estructures són les que es basteixen des de la societat civil i que consisteixen bàsicament a seduir la teva audiència o públic objectiu (el *target*, que es diu). És a dir, el *softpower* és quan es pretén aconseguir el suport, l'aprovació, la lleialtat, no sobre la base d'una obligació, una imposició, un dictat —sense tenir en compte la voluntat del destinatari—, sinó més aviat sobre la base de la lliure adscripció, la complicitat, la seducció que dèiem. Mancats d'un estat propi durant tres dècades, pitjor encara, combatent de forma permanent, obstinada i eficient un estat que ens vol eradicar i assimilar, la societat catalana ha hagut de desenvolupar canals, estratègies, entitats, organitzacions, al llarg d'aquest període a fi de preservar i sobretot promoure una catalanitat que ha hagut d'anar adaptant-se a un entorn europeu, internacional en mutació constant. Han estat aquests mecanismes societaris els que han desenvolupat una estratègia de *softpower* que ha aconseguit seduir milers de catalans i incorporant-ne d'altres d'origens forasters. També han estat aquestes organitzacions les que han fet un enorme esforç d'internacionalització, de promoció de la catalanitat arreu del món. Els èxits més rellevants d'aquest procés de resistència i d'avenç han estat bàsicament dos.

El primer, arribar a l'entrada del segle XXI amb un Poble Català en ple procés d'alliberament nacional, és a

dir, mobilitzat, activat, resolt a acabar d'una vegada amb la dependència, la submissió respecte a l'estat espanyol. El segon, haver aconseguit bastir unes mínimes estructures d'autogovern, la Mancomunitat, i les dues Generalitats, que tanmateix, pel seu caràcter subordinat, per la seva connexió amb l'entramat politicolegal amb Espanya, no han parat de rebre garrotades i intromissions fins al punt de ser derogades, suspeses o reconduïdes, en algunes ocasions. Recordem: el 1925, el 1934, el 1938, el 1981 amb la Llei d'Harmonització, el 2010 amb la sentència del TC... Una situació que es pot perfectament repetir si no hi ha un procés de desconexió, si no hi ha un acte de sobirania, per agafar les sàvies paraules del gran Manuel de Pedrolo.

Només entre els mesos de juliol del 36 i maig del 37, Catalunya va poder fer i desfer com va voler. Va esdevenir un actor polític a escala internacional, i lògicament, va impulsar la creació d'un Exèrcit Català i va aixecar llesves militars, va fer una enorme transformació econòmica, però en una situació sociopolítica extremament complexa. Només en aquells mesos, Catalunya va deixar d'actuar de forma *soft* i va optar per mesures imperatives, és a dir, la pròpia d'un estat normal. Però, tot i que la feina que es va fer va ser enorme, la no desconexió amb Espanya novament ens va arrossegar a un desenllaç que quasi va arribar a ser fatal.

Com el Sísif clàssic, o l'Au Fènix, noves generacions de catalans van prendre el relleu i s'imposaren l'obligació de, amb allò que tenien al seu abast, tornar de nou a la càrrega. Van ser els herois i les heroïnes dels

anys 40 i 50, gent sacrificada quasi secreta, que no només ens van salvar els mots, sinó molt més. Tot, de fet. Gràcies a ells i a elles, les dècades següents vam poder reemprendre el procés, cada cop amb més força, fins a arribar a la situació actual, després d'haver superat molts i difícils obstacles, sense haver fet cas dels cants de sirena que ens volien estampar contra els esculls.

Avui en dia hem assolit èxits brutals. El nostre *softpower* té actors amb una dimensió, literalment global, de primer rang mundial. Com el Barça, per exemple. I d'aquí l'obsessió espanyola per controlar-lo o, en el seu defecte, per neutralitzar-lo judicialment.

És per això que, en la perspectiva de les properes setmanes, hem d'estar a l'alçada de les circumstàncies, tant a escala nacional com a escala internacional. Sense deixar de fer política *soft*, de seducció, d'atracció, de complicitat a tots els nivells, hem de marcar d'una vegada unes línies vermelles que signifiquin una desconexió immediata d'Espanya, i alhora una connexió directa, sense intermediaris, amb el món. Tots els processos electorals que tenim al nostre davant s'han de resoldre de forma contundent en una sola direcció: bastir un estat català lliure, sense dependències espanyoles. Aquest, i només aquest, serà el missatge que captaran a Europa i a la resta del món. I llavors, ja no només serem simpàtics, sinó que ens prendran com un dels seus, com un soci lleial. Com un més del club.

Josep Sort

Els consellers de districte

Més d'un cop ja us hem parlat del concepte de Retribució Única que hem introduït dins del programa electoral de Millor Barcelona i que servirà perquè tots els ciutadans i ciutadanes puguem saber perfectament el que veritablement cobra l'alcalde de Barcelona, i no només ell, sinó tots els regidors i consellers de Districte.

A alguns us pot semblar estrany: els consellers de Districte? Doncs, sí. Ells, que són la part més petita de l'ajuntament, la més propera al ciutadà, també tenen aquest problema. No tant amb el sou que cobren, sinó amb les condicions per què el cobrin. M'explicaré.

Tots els Consellers tenen un sou, cosa que em sembla normal, ja que, si hom vol fer bé la feina de conseller, hi ha de dedicar moltes hores al llarg del dia. El problema ve quan els únics que tenen sou fix són els consellers portaveus, que cobren un sou mileurista per 14 pagues anuals, és a dir, una per cada mes i dues pagues extres. La resta de consellers, que són la immensa majoria, cobren per dietes segons l'assistència.

Assistència a què? Doncs a les reunions que estan marcades com a obligatòries dins de la feina de tots els consellers i que son: anar als Consells Plenaris (normalment un cada tres mesos), i anar a les Comissions Consultives (que solen fer-se cada dos mesos). És a dir, només per assistir a aquestes dues coses ja cobres. Si no vas a consells de barris, consells sectorials (salut, joves, comerç, gent gran, seguretat, mobilitat, etc.), juntes de seguiment i un ampli

espectre, no et preocupis, que tu cobraràs igual.

Així s'ha donat el cas, en aquesta legislatura on jo he estat conseller portaveu, que, en moltes ocasions en què jo anava als diferents consells, em trobava que era l'únic conseller que hi assistia, junt amb els consellers de govern, que aquests van per un altre banda, ja que tenen l'obligació d'assistir a tots els consells que cadascun d'ells tinguin assignats. I el més fotut de tot és que en això no hi ha ni dretes ni esquerres. Completament lamentable. Sobretot per a una persona que, com jo, entén la política com una posada al servei del ciutadà i no la manera de pal·liar les teves mancances professionals.

Però el tema no s'acaba aquí. Ja he comentat abans que els únics consellers que tenen un sou fix són els portaveus i que els altres cobren segons l'assistència. En tot això només hi ha una cosa bona i és que, si van a un Plenari o una Comissió Consultiva durant el mateix mes, només cobren una dieta. Correcte. Però ja he comentat que les comissions solen ser cada dos mesos i que els plenaris cada

tres, així que tant pot haver-hi un mes en el qual coincideixin comissió i plenari, com pot ser que hi hagi un mes en el qual no hi hagi cap dels dos. Què fan llavors? No cobren aquell mes? La resposta és que "i tant que el cobren!" Ja se les empesquen bé i, feta la llei feta la trampa, s'inventen una comissió extra, o retarden la convocatòria d'una a fi que en aquell mes també n'hi hagi, i s'ha acabat el problema.

Aquestes són les polítiques que hem d'esborrar del dia a dia. No pot ser que, si t'han escollit per fer una feina, no la facis bé i que, a sobre, vulguis cobrar, enganyant així tota la ciutadania. Si ets conseller, no hauria de ser normal que el teu cap s'hagués de preocupar de si vas o de si no vas a les reunions a què et convoquen.

Això és el que mirarem de solucionar des de Millor Barcelona si ens doneu la vostra confiança i entrem dins de l'ajuntament de la capital del País. Ens hi ajudeu?

Francisco Garcia
Conseller de Districte a
Barcelona

Candidatures a la Junta Directiva Nacional

Miquel Sola Suris

El meu nom és Miquel Sola Suris i milito a Reagrupament des del 2009. Després d'escoltar el Joan Carretero en un acte a Mataró en la presentació del projecte al Maresme vaig fer el pas d'associar-me per primer cop en una entitat política. Vaig entrar de seguida a treballar en el projecte amb un grup d'associats mataronins fins arribar a ser el coordinador de la localitat. També formo part de l'executiva del Maresme. El 2011 vaig formar part de la candidatura a les municipals en la coalició amb ERC i JD i enguany participo com a Rcat a la llista de CiU. Soc membre fundador de Mataró per la Independència i simpatitzant de l'ANC i de la PPDD. A nivell laboral soc mestre d'educació especial i actualment regento un negoci de queviures a Mataró a part de fer hores en un taller mecànic familiar. Amb tot això hem presento a l'executiva nacional de Rcat per continuar el projecte que es va engregar el 2009 per tal de dotar Catalunya d'un estat independent.

Pilar Altarriba Muradell

He nascut a l'Hospitalet de LL. Visc a Barcelona (Sants). Estudis: Llicenciada en psicologia per la Universitat de Barcelona i Diplomada en Infermeria a l'Hospital Clínic. Treballs: Comerç (en empresa familiar). Idiomes: català, castellà, francès i alemany (nivell bàsic). Associada a Reagrupament des de finals del any 2009. Des del 2010 sóc secretària del districte Sants-Monjuïc. També des d'aquest any he format part de la logística de Rcat a Barcelona i en la preparació i execució de: repartir propaganda en els períodes de eleccions, en esdeveniments esportius (USAP, BARCA etc), així com diades de Sant Jordi, 11 de Set. etc. El 2010 formo part en la llista de les eleccions autonòmiques. Des del 2010 sóc membre del Consell de Barcelona de Rcat (executiva comarcal de Barcelona) El 2011 vaig a la llista de Unitat X Bcn, amb Jordi Portabella al capdavant, en el nº 10, fent campanya amb ERC en les municipals. En aquesta legislatura municipal he participat com a representant de Rcat a l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat (IMPD). I em presento per poder aconseguir un Reagrupament fort i que puguem ser una alternativa als partits polítics que hi ha actualment. Associada a Òmnium des del 1988.

Marc Viñolas Prat - Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut a Roda de Ter (Osona) l'any 1975, enginyer i pare de tres fills. Soci fundador del CEL, Catalunya Estat Lliure. Membre de la Junta Nacional de Reagrupament, Coordinador del Barcelonès i responsable del Consell de Barcelona.

Ignasi Planas Rivas- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut a Barcelona, el 29 d'agost de 1971. Llicenciat en Dret per la Universitat Autònoma de Barcelona. Diploma de Post grau en Ciències Polítiques per la Universitat de Barcelona. Advocat en exercici des de 1996. En el període de 2009 a 2010 exerceix de Jutge a Girona. Va ser Membre de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya, de Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC) i posteriorment d'Estudiants Nacionalistes (EN), essent elegit representant dels estudiants de la Facultat de Dret en diversos òrgans universitaris. Militant de CDC del 1989 fins a 2010. Conseller Nacional en representació del Districte de l'Eixample de Barcelona. Associat a Reagrupament des de 2009. Membre de la Junta Directiva Nacional i Portaveu de Reagrupament des del 2011. Candidat de Reagrupament a les municipals de Barcelona de 2011 per la coalició Unitat per Barcelona, i número 4 de la llista. Cap de llista a les municipals de Barcelona de 2015 per la coalició Millor Barcelona (Reagrupament + Solidaritat) President de la Federació Catalana de Rugbi.

Enric Solé i Codina- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut el 24 d'abril de 1982 a Barcelona. Llicenciat en Dret. Advocat en exercici per compte propi. Associat a Reagrupament des dels inicis. Membre del Consell del Barcelonès. Integrant de la llista d'Unitat per Barcelona a les eleccions del 2011 a l'Ajuntament de Barcelona. Membre del Consell d'Administració del Patronat de l'Habitatge de Barcelona. Amb anterioritat, militant d' ERC des del 2000 fins el 2009. També he col·laborat amb altres entitats independentistes a la vida civil i la universitat, des de l'any 2000 i fins l'actualitat.

David Vinyals Domingo- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut a Barcelona, el 3 de setembre de 1969. Pare de tres fills. Empresari en el sector de les tecnologies de la Informació i Comunicació. Associat a Reagrupament des de maig del 2009. Membre de la Junta Directiva Nacional des de juny del 2011, responsable de les tecnologies de la comunicació. Responsable de comunicació interna de la Junta Executiva Comarcal del Barcelonès, i coordinador de Gràcia des de 2010 fins a 2011. Membre del grup promotor de la Consulta sobre la Independència (2009-2011), de la Coordinadora Nacional i de l'Executiva de Barcelona Decideix. Autor del sistema informàtic de la consulta i responsable de la Comissió Tècnica d'Informàtica de la Coordinadora Nacional.

Francisco Garcia Rivero- Candidatura Pàtria i dignitat

Diplomat en Direcció de Seguretat per la Universitat Abat Oliva i Perit Judicial de Seguretat Privada. Vaig entrar a Reagrupament a l'agost del 2009. Coordinador del Districte de Sant Martí de Barcelona des del gener del 2010 i Conseller del Districte de Sant Martí a l'Ajuntament de Barcelona des de juny del 2012.

Laura Soler- Candidatura Pàtria i dignitat

Barcelona 1956 casada 3 fills. Grau Superior Higiene Bucodental. Estudis de Belles Arts. Estudis de estratègies de màrqueting i direcció d'empreses. Empresària sector comunicacions. Cap de llista de Rcat municipals 2011 de Badalona Independentista amb moltes ganes de deixar de ser-ho

Jordi Casadevall i Barbacil- Candidatura Pàtria i dignitat

Casat amb 2 fills. Enginyer en informàtica especialitzat en aplicacions web. Vaig treballar en la fundació de Reagrupament a Girona, vaig formar part de la primera junta provisional del Gironès. He format part de les següents juntes escollides del Gironès amb responsabilitats de comunicació, TIC i coordinador durant un període de temps. He col·laborat en tasques TIC amb la JDN i amb el coordinador de comarques gironines

Eva Solé Bonay- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascuda a Vic l'any 1973. Estic associada a Reagrupament des dels seus inicis, quan es va convertir en associació fora d'Esquerra. Fins aleshores no hi havia cap partit en el que em sentís plenament identificada i amb el naixement de Reagrupament vaig decidir associar-me i començar a treballar de manera més activa per a la independència de Catalunya. Vaig formar part de la gestora provisional a Osona i més endavant ja com a membre formal de la junta comarcal. Des de sempre he exercit tasques relacionades amb premsa i comunicació i actualment també sóc la responsable d'aquest àmbit a nivell nacional.

Albert Aragonès i Escamilla- Candidatura Pàtria i dignitat

Llicenciat en Dret. Procurador dels Tribunals. Associat des de novembre 2003. Membre de la Junta de Sarrià Sant-Gervasi. Coordinador de Sarrià-Sant Gervasi. Membre del Consell del Barcelonès. Candidat a les eleccions espanyoles amb ERC i Catalunya Sí. Candidat a les eleccions al Ajuntament de Barcelona amb Millor BCN Vull pertànyer a la Junta Directiva Nacional perquè confio molt en la feina feta al Barcelonès i la podem extrapolar a nivell nacional. Cal revitalitzar l'associació i donar-li un nou impuls ara que, sembla ser, estem arribant al final del procés. No ens podem adormir, ara no.

August Andreu i Atrian- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut el 3 de maig de 1941 a Montpel·lier. Estudis a nivell de batxillerat superior; treballant durant molts anys en negoci familiar; President durant 13 anys de l'Ateneu Popular de Sants; Iniciador del Cros de Sants (que ja està per la quarantena d'edicions); creador de l'emissora de ràdio Ona Popular de Sants; també de la primera Ludoteca a Sants. Gerent del Celler de Sants de la Cooperativa la Popular Santsenca, fins a la jubilació laboral al 2007

Jordi Tomàs i Vila- Candidatura Pàtria i dignitat

37 anys. Veí d'Igualada. Autònom del sector de la construcció. Soci del Casal Independentista La Teixidora d'Igualada.

Xavier Todó Vilafranca- Candidatura Pàtria i dignitat

Membre d'ERC El Vendrell del 2004 al 2009. Secretari d'organització del 2004 al 2007. Coordinador de Reagrupament al Baix Penedès des del 2009. Militant de la CNT, afiliat al SOV de CNT a Tarragona des del 2000.

Joan Coll Cuñat- Candidatura Pàtria i dignitat

Nascut el 14 de juliol de 1950 (64 anys)
Estudis: Primària, Batxillerat i Superiors (Director Tècnic d'Empreses Turístiques)
Actualment jubilat del sector de companyies aèries.
Associat a Reagrupament des del 29 d'abril del 2009.

Enric Pagès Guash- Candidatura Pàtria i dignitat

- REAGRUPAMENT (2008/ACTIU), COORDINADOR ALT I BAIX PENEDES (2008/2009), JUNTA BAIX PENEDES (2009/2015)
- COLLA CASTELLERS XICOTS DE VILAFRANCA (1982 ACTIU), SECRETARI (1983/1984), SOTS CAP (1992, 1999), VOCAL (2002/2008), ACTUAL VICE PRESIDENT AREA SOCIAL I COMUNICACIONS.
- ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (1983/2008), PRESIDENT COMARCAL (1983/1984), VOCAL (1983/2006), PRESIDENT LOCAL (2007).
- JUNTA PARES ESPLAI MOVIMENT INFANTIL DE VILAFRANCA (1994/2009).
- SOCI OMNIUM CULTURAL I INSTITUT D'ESTUDIS PENEDESENCS.

ELECCIONS
MUNICIPALS
2015

Vota Millor BCN. Vota estelada

IGNASI PLANAS candidat a l'alcaldia

M✓BCN
MILLOR BARCELONA

Reagrupament

SI
solidaritat
catalana per la independència

Amb el suport de Candidatura Ciutadana per la Independència **CCIII**

L'entrevista: Ignasi Planas

"No podem desaprofitar cap ocasió per reivindicar la nostra voluntat de llibertat"

Ignasi Planas va néixer a Barcelona l'any 1971. Treballa d'advocat, ha fet de jutge i és president de la Federació Catalana de Rugby. Políticament ha estat conseller nacional de CDC, president de l'associació Catalunya Estat Lliure i és membre de Reagrupament des de l'any 2009.

En la legislatura passada va format part de Unitat per Barcelona, la coalició que es va fer amb ERC i Democràcia Catalana al consistori barceloní. Actualment és el cap de llista de Millor Barcelona, coalició de Reagrupament i Solidaritat per Barcelona.

Explica'ns breument quins són els eixos principals del programa de Millor Barcelona.

Com no pot ser d'altra manera ens centrem en els eixos que caracteritzen la nostra ideologia: independència, democràcia i qualitat de vida. Independència perquè també a les eleccions municipals és necessari parlar-ne, en contra del que opinen CiU o ERC; democràcia perquè precisament en l'àmbit municipal la participació ciutadana, la transparència i la col·laboració entre ciutadans i administració han de ser més intenses; i qualitat de vida perquè els ajuntaments són la primera línia de l'acció administrativa i la que incideix en el dia a dia dels ciutadans.

Des de Millor Barcelona no us heu cansat de demanar la unitat dels partits independentistes a l'ajuntament. Sobretot heu incidit molt en fer-ho amb Alfred Bosch, que li heu demanat públicament diverses vegades que reediti Unitat per Barcelona. Heu obtingut algun tipus de resposta per la seva part?

L'única reunió que vaig tenir amb Alfred Bosch va durar 30 minuts i va ser del tot decebedora. Posteriorment ERC ha reconegut explícitament durant la campanya que la seva estratègia ha estat reforçar el flanc d'esquerres per resultar més atractius a ex-membres del PSC i ex federalistes, deixant el flanc independentista com a secundari. Ha estat una greu decepció per a nosaltres veure com ERC tornava a cometre l'error de preocupar-se més de reeditar el tripartit, que de seguir lluitant per la independència de Catalunya.

Què és el primer que fareu des de la coalició si entreu a l'ajuntament?

Hi ha mesures urgents relatives a assumir com a Govern municipal l'eradicació dels problemes de desnutrició infantil o de pobresa energètica, però allò que caldrà abordar de forma també urgent serà la recuperació de la confiança dels ciutadans amb els seus representants, per la qual cosa implantarem ràpidament fortes mesures relatives

a la transparència i a la participació ciutadana.

La pregunta del milió: a qui facilitaríeu l'alcaldia?

Sens dubte a aquelles forces inconfusiblement compromeses amb el camí del poble català vers la recuperació de la seva dignitat i de la seva llibertat a través de la independència. A partir d'aquí els noms i sigles són secundaris, ja que en la resta d'assumptes caldrà inevitablement un joc constant d'acord, diàleg i negociació que si sabem ser hàbils pot redundar en un millor govern per a la ciutat.

En els vostres actes, poseu molt d'èmfasi en la recuperació del petit comerç. Quines mesures (o facilitats) tindran les persones que vulguin obrir un negoci?

D'entrada el que no tindran és una competència deslleial de les grans cadenes comercials a través d'uns horaris inabastables, pensats més per satisfer els interessos de la indústria del turisme que no de l'economia de dimensió familiar que representa el model comercial de Barcelona, un model que l'actual consistori ha confós amb el model comercial del Passeig de Gràcia.

Com valoreu que molts dels petits comerços d'avui (sobretot bars i basars) estiguin regentats per persones d'altres ètnies (majoritàriament

"L'ajuntament és una estructura d'estat que serà cabal tenir a favor de la independència"

Ve de la pàgina 4

asiàtiques)? Tenen més facilitats que els autòctons a l'hora d'aconseguir els permisos i de poder obrir fins a hores intempestives?

La qüestió és doble, per una banda ens trobem amb una població immigrada que prové d'una realitat molt dura i per tant està disposada a uns horaris i a unes condicions laborals que sortosament al nostre país ja formen part del passat. Per l'altra hi ha la permissivitat municipal en quant a horaris, sorolls, condicions sanitàries o de drets els treballadors i aquí és on hem de millorar la labor de control municipal.

Sou l'única candidatura que porteu l'estelada a la papereta de vot. Com i per què va sorgir aquesta idea?

Vàrem quedar molt sorpresos que tant CiU com ERC manifestessin de forma expressa que aquestes eleccions no corresponia parlar d'independència. Nosaltres creiem que un poble en lluita com el nostre no es pot permetre el luxe de desapropiar cap ocasió per reivindicar la seva voluntat de llibertat, ja que els que defensen la unitat d'Espanya no descansen. Varem creure que simbolitzar aquest plantejament posant l'estelada a la papereta podia ser útil per tal que els electors que pensen com nosaltres entenguessin immediatament el nostre compromís.

Quines mesures es preveuen per lluitar contra la pobresa?

Plantejem un model de ciutat que incorpori una generació de riquesa i de treball de qualitat, on el coneixement, la innovació i les exportacions representin els grans eixos de generació de treball i de qualitat de vida. El model actual tant vinculat al turisme crea uns llocs de treball de mera subsistència, en els que fins i tot treballant es ratlla la pobresa. Per altra banda és impresentable que una ciutat com Barcelona tingui problemes d'alimentació infantil o de pobresa energètica, un Ajuntament com el nostre no pot tolerar-ho i ha de redoblar els seus esforços per eradicar aquestes situacions.

I en política d'habitatge, hi ha alguna acció prevista per a la creació d'habitatges socials?

Defensem que tota la política d'habitatge social s'ha de centrar en el lloguer. Si hagués estat així des de fa anys haguéssim pogut abordar els actuals problemes de desnonament d'una forma molt diferent. Per tant, calen polítiques noves en aquest àmbit que permetin donar respostes més individualitzades a les necessitats d'habitatge dels ciutadans, però sempre centrades en el lloguer, la rehabilitació i la cohesió social.

Què es pot fer per reduir la taxa d'atur i fomentar la creació de llocs de treball?

Un problema com el de l'atur al nostre país sembla estructural, però estem convençuts que amb la independència Catalunya i encara més Barcelona entraria en xifres d'atur dins la mitjana Europea, ja que només el fet de deixar de patir l'espoli fiscal que patim permetria un salt enorme en totes les polítiques públiques que afecten l'ocupació. Si a això hi ajuntem el desenvolupament de totes les infraestructures necessàries pel país la situació canviaria radicalment.

El model policial de la ciutat també ha estat qüestionat des de Millor Barcelona. Per què?

Tenim una estructura policial duplicada a Barcelona, amb Mossos i Guàrdia Urbana fent la mateixa feina. Aquesta duplicitat resta eficiència al nostre model de seguretat, tant al carrer com en la multiplicitat de càrrecs i comissions que generen alhora maror burocràcia i menys servei públic. Proposem una mesura que tothom defensa en privat però ningú s'atreveix ni tant sols a proposar: un territori, una policia. Mantinent els mateixos efectius a Barcelona, la integració de la Guàrdia Urbana al cos de Mossos milloraria la seguretat de la ciutat..

Transport públic. En què es pot millorar?

Un dels grans projecte a finalitzar la propera legislatura és la L9 del metro. És una vergonya que aquesta línia, a mig fer, no es posi ja en servei per millorar enormement la mobilitat entre districtes com Nou Barris, Horta Guinardó, Gràcia i Sarrià Sant Gervasi. Aquesta és senes dubte la gran aposta que el nou consistori ha

d'abordar per tal que la Generalitat acabi aquesta infraestructura en un termini breu.

Un fet que no ens ha passat per alt als vostres seguidors és el poc ressò mediàtic als mitjans de comunicació, els quals sí que es fan ressò dels partits considerats "grans" i també els que fan més "soroll" (em refereixo a Guanyem Barcelona). A què creieu que és degut?

Entenem que els grans grups de comunicació són alhora grans grups d'interès que defenen posicions econòmiques poderosíssimes i per això serveixen a interessos que no volen sentir el que nosaltres diem. Hi ha altres casos però que ens resulten de difícil explicació: Catalunya Ràdio ha dedicat a la nostra candidatura zero segons en tota la campanya. Zero. Aquesta és per tant la nota que ens veiem obligats a posar nosaltres a Mònica Terribus en respecte a la pluralitat, un zero.

Per acabar, per què és tant important que en els municipis (i sobretot a Barcelona) hi hagi una gran representació independentista?

És fonamental per tres aspectes: l'Ajuntament de Barcelona és un aparell administratiu enorme i de gran proximitat al ciutadà, una veritable estructura d'Estat en funcionament que serà cabdal tenir a favor de la independència quan es proclami, una afirmació que es pot traslladar a la resta de municipis en la seva mesura; en segon lloc per la presència internacional de la ciutat de Barcelona, que ens donarà visibilitat i credibilitat davant del món; i en tercer lloc per què el món municipal és en el que el ciutadà té major participació, de manera que ens assegurem que aquest procés cap a la independència es fa tenint en compte la major quantitat de veus, opinions i diferències que reflecteixin la realitat del nostre país.

En una paraula, digues el primer que et ve al cap:

Xavier Trias: Tebior.

Alfred Bosch: Dubtes.

Jaume Collboni: Desaprofitat.

Ada Colau: Oportunist.

Alberto Fdez Diaz: Prefereixo no dir-ho.

Carina Mejias: Provocadora.

Maria José Lecha: Compromesa.

Cartells de campanya

ELECCIONS MUNICIPALS 2015

Vota Millor BCN. Vota estelada

IGNASI PLANAS candidat a l'alcaldia

M✓BCN MILLOR BARCELONA

Reagrupament

SI solidaritat

Amb el suport de Candidatura Ciutadana per la Independència *cciii*

ELECCIONS MUNICIPALS 2015

Endrecem Manresa

ROSA MARIA HERNÁNDEZ candidata a l'alcaldia

Vota M/RESA

MoVeM

Reagrupament

SI solidaritat

M✓

MILLOR LA GRANADA

Gent com tu, treballant per a tu.

Vota'ns

M✓ MILLOR LA GRANADA

Reagrupament

SI solidaritat

ELECCIONES LOCALES 2015
ELECCIONS LOCALS 2015
CONCEJALDAS
REGIDORS/REGIDORES

Municipi de
PUIGCERDÀ

REGUPAMENT PUIGCERDÀ
SIU/ RCAT/P

Per un millor Puigcerdà, vota

Reagrupament

Suplenents / Suplents

Joset Camarero Oriu
Maria Margarita Moya Castanvins
Alfonso Tomás Estrada

www.reagrupament.com

Per què l'acord de Vic?

A Vic, els representants de Reagrupament sempre hem buscat sumar el màxim de contingents a l'hora de treballar per l'objectiu anhelat d'assolir la independència del nostre poble. Per això, vam intentar anar de bracet amb la resta de formacions sobiranes de la ciutat per tal presentar, a les properes eleccions municipals de la ciutat, una candidatura transversal, independentista i seriosa, però que també lligués al màxim amb els nostres postulats sagrats de la regeneració democràtica i la transparència.

Amb aquesta intenció vaig començar ja fa temps, a treballar amb l'alcalde Josep-Maria d'Abadal per a embastar un equip que reunís aquestes característiques. Després de moltes trobades i reunions i de moltes vicissituds, canvis, renúncies i controvèrsies (fins

hi tot vàrem estar a punt de presentar-nos sols), i després també que un dels partits sobiranes més importants de Vic hagués aclarit l'essència de la seva llista (és a dir, el seu lideratge), vam veure clar que la millor manera d'ajudar al nostre país era fer un acord amb la secció local de Convergència Democràtica de Catalunya.

I, des del moment en què vam plantejar aquesta darrera opció, quasi bé tot han estat flors i violes. Amb l'Anna Erra (la cap de llista) ens hem entès perfectament, entre d'altres raons perquè coincidim bastant en el model de ciutat desitjat i en quin país volem per als nostres fills.

La llista que al final hem presentat crec que pot fer molta feina, és molt renovada i amb molta gent jove. La formen arquitectes, advocats, mestres, empresaris, directius, infermeres, metges,

músics, periodistes, assessors i fins hi tot una ninotaire (la Pilarín Bayés). Tots ells implicats en la nostra ciutat i en el futur lliure del nostre país.

Ja hem començat a treballar i les vibracions són bones. Tots ens anem coneixent. No hi ha res com una intensa campanya electoral per conèixer els teus companys. Els porta a porta, les parades als mercats i als carrers, les trobades amb les associacions de veïns... tot ens ajuda a conèixer-nos més. I, de moment, tot l'equip m'il·lusiona.

Diuen que el que bé comença... bé acaba. A veure si acabem fent una bona feina per la ciutat i donem un bon cop de mà al país per assolir la llibertat del nostre poble.

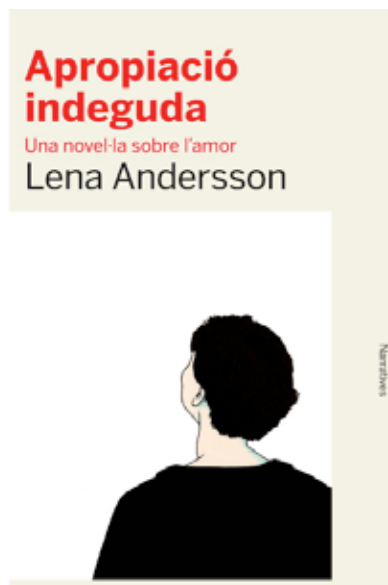
Josep-Ramon Soldevila
 Coordinador Reagrupament
 Osona

Apropiació indeguda, crònica d'un mal d'amor

Lena Andersson, *Apropiació indeguda. Una novel·la sobre l'amor*, traducció de Carolina Moreno, Barcelona, Angle editorial, 2015.

Fa uns quants anys vam viure un gran boom, amb l'arribada massiva de novel·les negres d'escriptors escandinaus. Ara, tot i que la cosa encara dura, aquesta invasió literària nòrdica s'ha reduït. Per això, cal celebrar que també ens n'arribin ficcions narratives que van més enllà del gènere negre. És el cas d'una obra de Lena Andersson, que ve avalada per diversos premis (en la mesura que obtenir premis es pugui considerar un aval a la qualitat d'una obra) i per un gran èxit a Suècia. Ha estat esplèndidament traduïda a la nostra llengua per Carolina Moreno, experimentada traductora de diversos autors suecs contemporanis com ara Henning Mankell, Ingmar Bergman, Jan Guillou, Steve Sem-Sandberg, i clàssics com Hjalmar Söderberg o Tomas Tranströmer.

Apropiació indeguda, com indica el seu subtítol, és una novel·la d'amor, és a dir, de desamor, que descriu la relació amorosa entre Hugo Rask, un artista d'èxit, i Ester Nilsson, una jove escriptora. Està narrada en tercera persona i, en general, adopta un to objectiu, si bé la dissecció dels sentiments resulta més penetrant i rica sobre la protagonista femenina. Aquesta és qui, de fet, experimenta el veritable mal d'amor, que ben sovint és descrit com a patologia,

arribant a fer servir termes mèdics:

“Li trucava perquè la picor havia tornat, la picor de la malària amorosa que sempre està latent un cop ha envaït el sistema cel·lular i pot esclatar de nou en qualsevol moment.” (p. 128)

“No tenia sentit que algú que havia vist un llibre per a un altre que sabia que havia estat mig en coma d'enyorament i amb qui, a més, havia tingut una relació, no pretengués dir-li alguna cosa més amb això.” (p. 151)

En essència, el conflicte de la novel·la —com passa sovint en els textos sobre l'amor, des dels trobadors i Ausiàs March fins als actuals culebrotos televisius— deriva del gran desequilibri

que hi ha en la relació entre els dos protagonistes, cosa que ja es posa de manifest des del començament: “Cap dels dos no estava gaire interessat en ella, però tots dos estaven interessats en ell.” (p. 36). I és que ja se sap que “quan estimes i el teu amor és correspost, sents el cos lleuger. Quan es dona el cas contrari, un quilò et sembla que en pesa tres.” (p. 55)

Finalment, l'extracció intel·lectual dels dos protagonistes permet incorporar comentaris llibrescos i diàlegs més o menys filosòfics, sovint amb ironia, que acaben d'amanir un text molt ben escrit que, tot i certa reiteració en els patiments d'Ester, fa de molt bon llegir. A més, Andersson té una enorme capacitat de fabricar agudes frases lapidàries, com ara “la desolació que plana en el pis que l'amant acaba d'abandonar és la més gran de les desolacions” (p. 76). Per cert, l'editorial inclou a la contraportada una citació que recomana llegir el llibre si “tenen previst enamorar-se” i, amb franquesa, jo diria que és justament al contrari.

Nota: En el número 45 de La Veu vaig ressenyar El poeta del poble, d'Andreu Carranza, abans d'haver pogut llegir un documentadíssim article de Lluís Bonada a la revista El temps, que posa de manifest nombrosos errors i incoherències que conté el text. Tot i que l'obra de Carranza ofereix abundant i útil informació sobre Verdaguier, no és apropiat qualificar d'excel·lent —com vaig fer jo— el treball de documentació en què es fonamenta.

Humor

Boet

